

ONTVANGST BANJO-ORKEST 60-jarig bestaan 25/11/2019

Burgemeester, collega-schepenen,
Beste voorzitter,
Beste dirigent Jacques Lecluyze, leden van het Banjo-Orkest en logistieke leden,
En een bijzondere vermelding is hier op zijn plaats voor E.H. Bouckaert, uw stichter-dirigent,

Als schepen van cultuur ben ik in de wolven dat ik u hier vanavond officieel mag ontvangen op het stadhuis. Vanavond willen wij officieel uw orkest in de bloemetjes zetten en samen klinken op uw verjaardag. 60 jaar! 6 decennia van muziek, 60 jaar van muziek, repetities en optredens, maar ik denk vooral een verjaardag van 60 jaar vriendschap.

Naar aanleiding van vanavond grasduinde ik door uw website en bleef hangen bij de foto's: prachtige afbeeldingen, nog in zwartwit waarop ik een grote groep leerlingen ernstig zie kijken in uniform en met korte broek. Zwart-witte herinneringen die jullie wellicht meteen in kleur weer voor de geest kunnen halen.

Ik herinner mij persoonlijk nog als gisteren mijn eerste kennismaking met uw Banjo-Orkest! In de Cortina in Wevelgem verzamelden we met leerkrachten en ouders voor het 175-jarig bestaan van het Sint-Aloysiuscollege, toen daar tussen de interviews en toespraken plots een hele groep heren het podium opstapten met in de hand: een banjo. E.H. Bouckaert nam het dirigerestokje vast en vol overgave zagen we een orkest spelen op de banjo. Voor ons, toen jonge leerkrachten, een confrontatie met het rijke verleden van de school. Een college waar ooit dit orkest, naast de sterke inzet voor sport, de KSA-werking, de collegebond, de film en harmonie, het toneel de vele uren op de collegebanken doorbraken, en ook een creatieve uitweg (of moet ik uitvlucht zeggen) vormden voor de lange dagen op school. Het optreden was werkelijk aangrijpend en bijzonder, een flashback in de tijd, niet enkel voor ons, maar zeker ook voor de banjo-spelers en hun dirigent. Het applaus met de staande ovatie moet zeker een aanzet geweest zijn om de banjo weer wekelijks vast te nemen.

Hoe is deze unieke muziekgroep eigenlijk ontstaan? Want als ik Banjo-Orkest google, dan merk ik dat jullie het enige banjo-orkest zijn in Vlaanderen!

In die jaren '50 zorgde E.H. Bouckaert, een nog jonge priester-leerkracht, voor een verrassend creatieve uitspatting! Hij zorgde bij het optreden van het principaalsfeest (zal wellicht van E.H. Devloo geweest zijn) dat er naast de klassieke bezetting van de mini-band ook 14 banjospelers optraden. Toen een populair instrument.

E.H. Bouckaert werd niet enkel de organisator, maar ook de dirigent, de proost, de reis leider en de zeer productieve componist van het Banjo-Orkest van Vlaamse Studenten. Een populair ensemble dat meteen heel veel bijval oogstte met de buitenlands reizen ook internationale faam verwierf. Een anekdote om dit te illustreren is dat een brief in die tijd die werd gepost in Duitsland op de naam van dit banjo-orkest van de Vlaamse studenten, zonder enig adres, toch in het college werd afgeleverd. In tijden zonder internet of google zeker een bewijs van de naambekendheid van het orkest.

Maar E.H. Bouckaert, als ik het eigenlijk goed begrijp, dan bent u in uw tijd ook wel wat een rebel geweest. Iemand die tegen de stroom in met de leerlingen nieuwe initiatieven nam en grenzen verlegde binnen de heilige huisjes van een streng college.

Deze jonge priester-leerkracht die we hier vandaag ook in het bijzonder willen danken werd geboren in Rumbeke in een gekende familie van meubelhandelaars. Na zijn priesterwijding werd hij in 1949 benoemd in het St. Aloysiuscollege te Menen. Zoals het altijd ging in die periode werd hij leraar die in het begin eigenlijk wat van alles heeft onderwezen: wiskunde, klassieke talen, moderne talen, enz. Maar al gauw werd hij de alom gerespecteerde en erg geliefde titularis van de Vierde Latijns-Griekse, waar hij Latijn, Grieks en godsdienst doceerde. Een door iedereen – zonder enige uitzondering - erg graag gezien figuur. Het feit dat hij toendertijd zijn Banjo-Orkest stichtte viel eigenlijk niet zonder meer in goede aarde in het college, vooral niet bij de directie. Men vreesde dat de deelname van die jonge pubers (13 tot 17 jaar) tot gevolg zou hebben dat hun geestelijk leven er onder zou lijden, dat ze zo een beetje losbandig zouden worden, meisjes zouden ontmoeten, (beeld u in!), enz..

Als ik nu rondkijk en in de ogen van de deugnieten van toen kijk, dan merk ik dat het met hun geestelijk leven en hun losbandigheid al bij al is meegevallen. Hun uitstappen en reizen die ze nu nog maken is natuurlijk wel in het gezelschap van meisjes. De meisjes van toen zijn nu hun echtgenoten geworden die naast de kinderen en kleinkinderen ook hun hemden strijken waarmee ze het podium beklimmen. En hen wellicht ook vaak moeten missen bij hun muzikale uitpattingen... Hun geestelijk leven waarin de dienstbaarheid centraal stond, is nog altijd te herkennen in hun warm engagement waarmee ze niet enkel voor muziek samenkomen, maar ook heel veel mensen in het publiek weten te raken met hun muziek en zang.

Kon u het vermoeden Mijnheer Bouckaert dat u in die 60 jaar meer dan 190 leden zou zien voorbijkomen, en dat u voor elk van die 190 mensen het voortouw nam in hun volwassen worden en hen meetroonde naar andere landen en vreemde podia.

Toen u in 1970 naar zee moest om daar in een college aan de slag te gaan, liet u een leegte achter in de school en kreeg dit heel wat reacties in de pers, en in de school was er protest, maar u vertrok. Het orkest verloor zijn voorman en deemsterde weg tot men n.a.v. uw gouden priesterjubileum in 2000 opnieuw de banjo's uit de kast haalde. En na nog enkele optredens kwam er in 2007 het optreden waarover ik eerder al sprak, de verjaardag van het Sint-Aloysiuscollege.

En nu?

De werkgroep van dit concert bleef niet bij de pakken zitten. Het enthousiasme bij de spelers om de muziek op geregelde tijdstippen te laten klinken bleef groot.

Een eerste repetitie ging door op 6 oktober 2007 en daar werden grootste plannen gesmeed voor verdere optredens .

Vanaf maart 2008 werd maandelijks gerepeteerd in voorbereiding van het optreden op de " Dag van het Muziek" in augustus 2008 te Geluwe.

Dit optreden was het begin van een lange reeks waarover je op de website meer info vindt.

Tot 2010 opereerde het orkest onder de oude naam "Banjo-Orkest van Vlaamse Studenten".

Omdat deze vlag de lading niet meer dekete, (u bent geen eeuwige studenten) heeft de werkgroep ondertussen beslist de naam te wijzigen in "Banjo-Orkest" Er is er trouwens nog altijd maar één van in Vlaanderen.

Als instrumentale amateurmuziekgroep bent u ook lid van Vlamo, de vereniging die voor alle amateurmuziekbeoefening ondersteunt en versterkt.

Ik zie in jullie drukke concertkalender al 10 optredens staan de eerstkomende maanden, dus blijven repeteren is de boodschap.

Als schepen van Menen eindig ik met deze drie wensen:

Ten eerste wil ik ten eerste mijn grote respect betuigen: uw muziek verbindt mensen en vult onze culturele kalender in de stad. Met uw repetities en kwaliteitsvolle optredens, waar wij morgen opnieuw van mogen genieten bent u niet enkel een stukje levende geschiedenis van de school en van de stad, maar ook het bewijs dat het verenigingsleven jong houdt!

U bent een uithangbord voor onze stad! Met uw unieke orkest zet u onze stad ook elders in Vlaanderen én in het buitenland op de kaart. En wat een mooi en muzikaal visitekaartje levert u daar af.

En tenslotte zou ik u allen nog een mooie muzikale verjaardag willen wensen dit weekend met als kers op de taart de aanwezigheid van uw stichter-dirigent E.H. Bouckaert. Ik weet uit verschillende bronnen dat heel veel van jullie uitstappen bijzonder zijn, en soms durven uitmonden in wilde feestjes of hilarische anekdotes. Ik ga ervan uit dat de avond hier ook nog niet eindigt, dus blijf genieten van deze bijzondere vriendschap van dit unieke concert en blijf muziek maken.

Graag nodig ik ten slotte de heer E.H. Bouckaert uit om namens het orkest een symbolisch logo van de stad in ontvangst te nemen, om hem te danken en u allen te eren! Mag ik de burgemeester vragen om dit te overhandigen.

Ik dank u en nu gaan we één drinken, of doen jullie dit normaal niet na een repetitie of optreden?

Griet Vanryckegem, schepen van cultuur van de Stad Menen